

KIRMIZIFARE

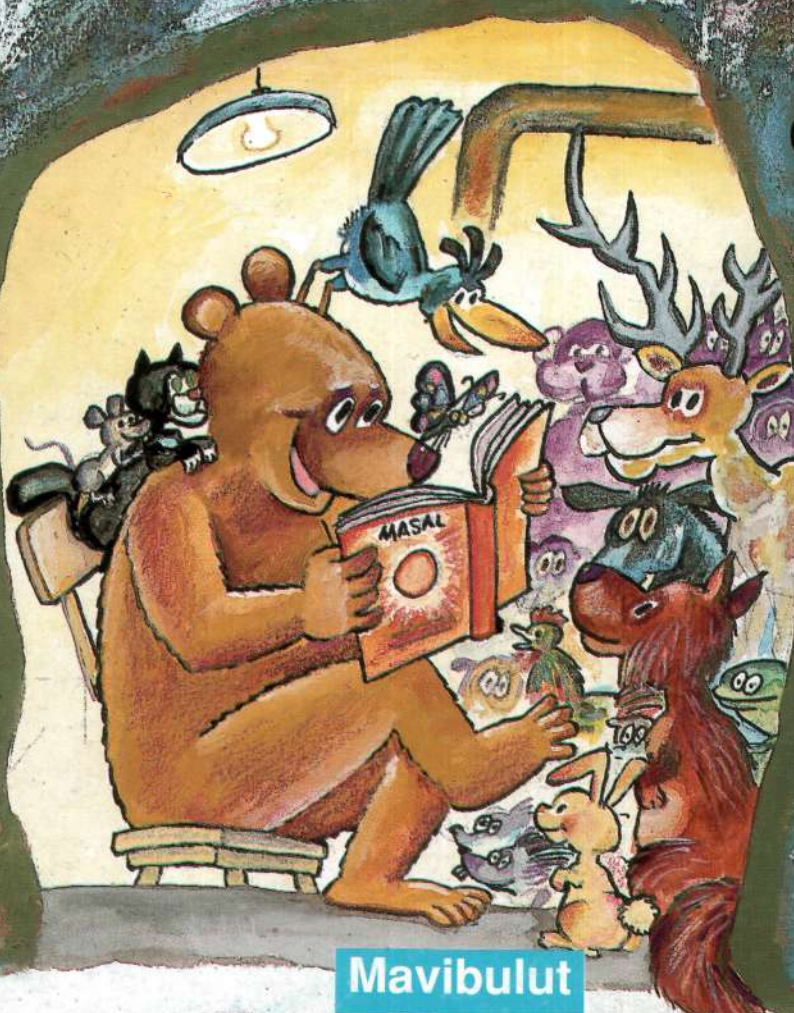
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 Sayı: 87

Ocak 1999

KAR
SAYISI

Muzaffer İzgü
aramızda...



Mavibulut

MİS
TİK

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 8 * Sayı: 87 * Ocak 1999

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Abone Servisi:
Selma Erdoğan

*

Kapak:
Mustafa Eremektar

*

Ayda bir çıkar.
Fiyatı: 450.000TL
Abonelik Bedeli:
Yıllık 12 sayı; 4.950.000TL

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com



Neler yazılıyor, çiziliyor, yayımlanıyor?
Çocuk edebiyatı konulu araştırmalar,
makaleler, değerlendirme yazılar...
Her yaş için en güzel kitaplar...

Çocuk edebiyatının sağlıklı bilgi
kaynağı...
3 aylık dergi

0212-252 63 75

Merhaba

Eski yılın son sayısının beğenildiğini fark etmek bizi mutlu etti. Abone sayımızın aynı hızda artmaya devam etmesi durumunda dergimizin sayfaları daha da zenginleşecek.

Bu dergi hazırlanırken henüz derginin çıkarıldığı ilimiz İstanbul'da kar yoktu, ama başka birçok ilimizde yolların kapandığını, okulların tatil edildiğini duyuyorduk. Mevsim kış ve kar en olağan yağış biçimi. Bu sayımızın da konusu kar.

Ünlü yazarımız Muzaffer İzgü çocuklar için (ve büyükler için) yazdığı nice kitaptan sonra "Kardelen" öyküsüyle Kırmızıfare'de... Bakın bize nasıl da muzip muzip gülüyor. Muzaffer İzgü'yü aramızda gördüğümüz için çok mutluyuz. İlerki sayılarımızda başka sürprizlerimiz de olabilir...

Bu sayımız karlı bir sayı... *Bizimkilerin Dünya Gezisi'ne* yerimiz kalmadığı için bir süredir kayıp olan Ayşegül'e ne olduğunu izlemeyi bir sonraki sayıda sürdüreceğiz. Şubat sayımızın konusu ise "Kardan adam" olacak.

İyi üşümeler...

Fatih Erdoğan



Muzaffer İzgü

Sayfayı çevirin, hemen orada...
Hem de Mustafa Delioğlu ile
birlikte... —▶



Muzaffer İzgü Kardelen

Resimler:

Mustafa Delioğlu



BENİM ADIMI dedem koymuş.

"Bu çocuğun adı Toros olsun," demiş. Dedem Toros Dağları'nı çok seviyormuş. Kardeşimin adını da dedem koymuş:

"Bunun da adı Kardelen olsun," demiş.

Ay niçin *miş miş* diye anlatıyorum ki, benim dedem sağ.

Resimler: Mustafa Delioğlu

Ama şimdi hasta.
Canım dedeciğim...

Biz iki kardeş
dedemizi öyle çok
severiz ki. Yoo,
dedemin öyle pamuk
gibi sakalları yok, yüzü
de öyle kırış kırış değil.

Hayır hayır, kocaman çizgiler
var ama, dedem o çizgileri
güneşin ve karın yaptığını
söylüyor. Güneş sıcacık eliyle
okşamış dedemin yüzünü. Kar da
buz gibi eliyle okşamış dedemin
yüzünü. Bir sıcak, bir soğuk,
dedemin yüzünde çizgiler
oluşmuş...

Ya ninem, öyle istedi
babaannem, "Bana nine deyin,"
dedi... Benim ninemin yüzünde de
bulutçuklar oluşmuş. Ne çok

severim ben o bulutçukları
okşamasını. Bir yanına
Kardelen geçer, bir
yanına ben geçerim,
ninemin yanaklarını
avuçlarız... O zaman
bize mavi gözleriyle
bir bakar ki, o
bulutçukların arasında
iki küçücük gökyüzü gibi.

Ama dedem hasta...

Ninem çok üzgün...

Dedem Torosların tepesindeki o
dağ köyünde ninemle yaşıyor. Biz
göçtük o köyden. Dedem çok
üzüldü. Ben de çok üzüldüm,
Kardelen de çok üzüldü. Ama
okulumuzu kapattılar. Bizi bir araç
gelip alıyor, aşağıdaki kocaman

Nergis Köyü'ne götürüyordu.

On yedi çocuk araca
biniyor, tehlikeli
dönemeçlerde
gözlerimizi ayırarak
korkuyla Nergis
Köyü'nün okuluna
varıyorduk. Okul
paydos olunca aynı
araç bizi alıp tekrar
köyümüze getiriyordu. Ama

karın çok yağdığı günler
okulumuza gidemiyorduk. O
zaman dedemin öğrencisi
oluyorduk. Dedem ne çok şey
biliyordu. Hayır hayır, dedem o
günkü derslerimizi de yaptırıyordu,
ama bize başka şeyler de
öğretiyordu. Örneğin, aylar



armutu nasıl taşlar? Ay ne çok gülüyorduk Kardelen'le. Dedem de öyle güzel anlatıyordu ki... Ayı, armut ağacına arkasını dönermiş, eline aldığı kocaman taşı, eğilir, bacaklarının arasından armut ağacına atarmış. Sonra, kocaman gövdesiyle birdenbire zınk diye geri döner, yerlere bakarmış. Eğer armut düşürememişse, yine eğilir, yaptıklarını yinelermiş... Biz Kardelen'le,

"Böyle mi dede, böyle mi atıyormuş taşı dedeciğim?" diye kalkar, ayıya öykünür, kahkahalarla gülerdik.



ayaksız post yığınınına dönermiş... Ama köpeklerin havladığını işitince, silkinir, kendine gelir, şişen bir balon gibi uçar gidermiş.

Dedem öyle çok şey biliyor ki...

Kuşların hepsini biliyor. Bana da öğretti. Ben de Kardelen'e öğrettim.

Dedem en çok keklikleri seviyor. Ben de çok seviyorum. Onların kınaları var, onlar kınalı keklik. Boğazlarının altı renkli.

Dedem onlar için, "Karada su kayağı yapan kuşlar," diyor ama ben onların dans ettiklerine inanıyorum. Evet evet, keklikler dans ediyorlar. Hani buzun üzerinde dans edenler var ya, onlar gibi. Danslarını bir başlarına yapıyorlar önce, sonra eşlerini

Tilki ay ışığında nasıl yürürmüştü?.. Tilki zaten hiç ses çıkarmadan yürürmüştü de, hele ay ışığında kümese yaklaşırken yaidırmış da yayılırmış yere, sanki bir yorgan olur, sürüne sürüne avına yaklaşmış. Bir ses duyduğunda daha çok yayılır



çağırıyorlar dansa... Kaç kez izledik Kardelen'le, çalının arkasına sindik ve izledik. Düğünleri vardı o günü. Keklikler de düğün yapıyorlar. İşte orada, önce erkekleri dans ettiler bir başlarına, sonra dişileri katıldı onlara. Dişileri şarkı söylediler dans ederken, erkekleri de başlarını ikide bir havaya kaldırarak beğendiklerini belirttiler...

Kekliklerin dansını bana önce dedem göstermişti.

Ama... Şimdi dedem hasta.

Babam ilçede iş bulunca köyden göçtük. Dedem onun için mi hasta oldu acaba? Ninem öyle diyor fısıltıyla. Bir yandan da dedemin yanan alnına sirkeli bez koyuyor. Ona kekik suyu içiriyor... Filiskin suyunu içirdikten sonra ninem,

"Bakın bunu içtikten sonra gözlerini açar," dedi ama açmadı



dedem.

"Dedeciğim," dedim. Kardelen de dedi. Bir kez açtı gözlerini. Önce gözleri güldü, sonra dudakları, elini uzattı, iki elini, bir eliyle Kardelen'in eline yapıştı, bir eliyle benim elime. Sonra yine gözlerini kapattı.

Ah canım dedeciğim, elleri öyle sıcak ki.

Hep, "Kardelen, dedi, Toros," dedi.

"Geldik işte nine... Dedeciğim, geldik işte. On beş gün yanındayız. Okullar tatil. On beş gün yanında kalacağız."

Ah dedem hasta





olmasaydı...
Ama çıktım
dışarıya,
izledim. En
güzel kar bizim
köyde yağar. İki
gün önce de
yağmış... Zaten
ne zamandır
her yer
bembeyazmış.

Ama ben kar yağarken görmek
istiyordum. Kaç kez görmüştüm
kar yağarken... Ufakık
pencerelerimize küçücük kuş
tüyleri gibi konardı kar
tanecikleri. Sanki onu bir soluk
üfürür, bizim penceremize
yapıştırdı. Ama öyle bir soluk
ki, güçlü üfürse kırılıp
parçalanacak beyaz düşler gibi...
Düşler gibi ya...

Bir anda çıkar giderdim kar
yağarken evimizden, tahta

kızağıma biner, kar bulutunun içine
dalardım. Kızağımın önünde bizim
Karabaş olurdu. Kızağımı o
çekerti. Karlar yumak yumak
yanımda uçuşurken ben onları
avuçlamak isterdim. Saçlarım,
kaşlarım, kirpiklerim karla dolardı.
Onun kokusunu duyumsardım.



Evet evet, kar kokar. Kar, kar gibi
kokar. Bulutların kokusu
üzerindedir, ak bulutların kokusu,
bütün kar tanecikleri önce bulutları
öperler, sonra yola çıkarlar.
Heyecanlanırlar yere yaklaştıkça,
hele benim yanağıma konacakları
zaman yer ararlar, bu yanağıma
beğenmez, öteki yanağıma
konarlar... Düşlerimi
Kardelen'e de
anlatırım. O
da



biner kızağa. Yol yol olur bazen kar. Kardelen bana sorar, ben Kardelen'e sorarım.

"Hangi yoldan gidelim?" diye.

Yolu Karabaş bilir. Karabaş'ın kara başı kardan bir ak yün yumağı gibi önümüz sıra sallanır durur.

"Haydi Karabaş, yolu bırak, bir de bizi bulutlara uçur..."

Kızağımız havalanır... Önce kar tanecikleri korkar, sonra biz iki kardeş korkarız. Ama kar bulutları yumuşaktır, sıcaktır, bir anne gibi... Bizi hemen koynuna alır, ısıtır, ak bir yorgan gibi üzerimizi örter...

Bugün kar yağarken bu düşleri yine kurdum ama eskisi gibi kuramadım. Dedem hasta. Dedem hasta olmasaydı...

Ninem başka bir ot kaydattı içirdi dedeme. Tanotuymuş... tan ağarırken rengi tan gibi kızıl olurmuş, güneş çıktıktan sonra yeşile dönermiş, reyhan bitkisinin kardeşiymiş ama

reyhan değilmiş. Dedem bu tanotunun suyunu içtikten sonra hemen gözlerini açarmış. Hele hele torunları Toros'la Kardelen yanında olduktan, onların seslerini duyduktan sonra...

"Dedeciğim, dedeciğim, haydi bizimle konuşsana. Bize tavşanın sudan atlayışını anlatsana..."

I-ıh, dedem gözlerini açmıyor...

Ninem bir yanında ben yattım, bir yanında Kardelen.

Uyumuşum... Yooo uyumamışım, Karabaş gitmiş köyde ne denli arkadaşı varsa hepsini çağırırmış, Akbaş'ı, Bozkuş'u, Uçar'ı, Sarıbey'i, Kahraman'ı... Hepsi bir olmuşlar dizilmişler bizim kapının önüne... Bir bir bağıryorlarmış.

"Haydi getirin kızağı, Demir Dede'yi doktora götürelim..."

"Ah havası mı doktor yolunun, şehir yolunun?" Ninem böyle diyormuş.. ama benle Kardelen köpekleri kızağa





koyuyormuşuz. Dedemi
yatırıyormuşuz kızıağın içine, ben
dedemin ayak ucunda, Kardelen
de başucunda, bağırıyormuşuz:

"Haydin Karabaş, haydin
Bozkuş, haydin Sarıbey, uçurun
Demir Dede'yi doktora..."

Uçuyormuş köpekler,
gerçekten

uçuyorlarmış...Kara bulutlar, ak
bulutlar. Bir bakıyormuşuz ki
kızıağımız bir küçük ak benek gibi
üzerine konmuş...

"Bu bizim bağı olduğumuz
ilçenin hastanesi değil mi
Kardelen?"





"Biz sizi bekliyoruz köpek arkadaşlarımla, haydin girin içeri..."

Ay bu Karabaş, ne çok sever bizi, ne çok sever dedemi...

"Sevmem mi hiç Demir Dede'yi?--. O beni bir aylıkken aldı büyüttü..."

Uyandım.
Tarhana kokusu.
Hastane yok,
kızak yok,
köpekler yok,
doktor yok,
ilaç yok... Ah
nineciğim, biz
varız diye



tarhana çorbası
kaynatıyor, bize yüzü gülüyor ama
içi ağlıyor, ocaktaki tarhana
çorbasını karıştırıyor ama hep
dedeme bakıyor... Arada bir
sesleniyor:

"Demir, çorba içecek misin?
Bak torunlar burada. Haydi kalk,
onlarla birlikte iç..."

"Dedeciğim, canım

dedeciğim..."

Dedem
gözlerini
açmıyor...

Ah dedem
iyi olsaydı...
O zaman
tarhana
çorbası

kaymaktı,
aştı, tattı,
lezzetti, içi
ısıtır da, güç
katardı.
Çünkü onun
içinde
güneşin gücü
vardı. Asma
yaprağının
üzerinde
kurumuştı,

asmanın kokusu kese yoğurduna
karışmıştı. Tarhana yaz kokardı.
Buharına başak kokusu siner,
odaya mutluluk yayardı. Daha çok
yiyebilmek için kaşık sahanın
dibine dek daldırılır, dolu dolu
çıkarılır, sanki hiç doymayacakmış
gibi ağza alınırdı. Hele bir de
ninemin kırmızı soğanları varsa...
Hiç olmaz olur mu? Ona da bir
yumruk... Uf!... Yumruğumu
acıttı... Ah dedem şimdi sofrada
olacaktı ki, yumruğu yapıştırdı



mıydı?

"Dedeciğim,
tarhana içsene..."

Ninem yemedi.
Hayır hayır, yer
gibi yaptı. Ben
de Kardelen de
gördük.

Ninem, dedemin
yarısıydı. İnsanın bir
yarısı hasta olunca hiç
tarhana çorbası içebilir

miydi?

Ninem elinde çanak, kaşık,
dedemin başında bir süre durdu.

"Demir Demir, aç ağzını, bak
çocuklar burada, Toros, Kardelen,
buradalar. Bizde kalacaklar bir
süre, haydi aç gözlerini..."

Dedem gözlerini açar gibi oldu
açamadı, yine elini uzattı:

"Kardelen," dedi...

Sesi bir fısıltı gibi çıktı. Ama
benim, kulağımda yankılandı.
Kardelen!.. Kardelen!

Dedem kardelen çiçeğini çok
sevdiği için kardeşimin adını
Kardelen koymuştu. Bana
kardeleni dedem göstermişti. Ne
demişti bana ilk kez kardeleni
gösterirken,

"Toros iyi bak, bunun adı
Kardelen... Kardelen karı delip



çıkıldığı için bu ad verilmiş...

Kardelen bir gücün simgesi Toros, bir dayanmanın, bir çabanın, bir varolmanın... Güçlüklerle karşılaştığında hep kardeleni düşün. Güçlü ol!"

Ah acaba? Evet acaba orada kardelen var mıdır şimdi, ak başını, sarı oyasını göstermiş midir şimdi? Bir tanecik, evet evet bir tanecik!.. Haydi kardelen, bir tanecik. dedemin hatırı için, çıkar başını, bir tanecik!..

Kar yağmıyordu, güneş küsmüş ötelerin güneşi olmuştu, yerler bembeyazdı ama üstüne sanki bir kara örtü düşecekmiş gibiydi.

"Haydi Kardelen, dedeme bir kardelen bulmaya gidiyoruz," dedim.

Giyindik. Ninem şaştı:

"Nereye çocuklar?" dedi.

"Dışarıya, birazcık nineciğim," dedim.

"Sakin uzaklaşmayın," dedi.

İkimiz de başlarımızı salladık...

"Haydi..



Karabaş..."

Karabaş önümüze düştü, sanki kardelenin açtığı yeri biliyordu.

Ya yoksa kardelen?

Önce dedemlerin evlerinin arkasındaki sırta tırmandık... Kardelen'le gözlerimizi iri iri açmıştık, beyazlığın ortasında bir daha beyaz, bir de oya arıyorduk, sarı oya...

Yoktu... Hızla aşağıya indik... Bu kez değirmenin oraya. Dedem bana orada da göstermişti. Değirmen yolunun arkasındaki tepede de vardı kardelen. Karabaş çok mutluydu, günlerce kapının yanında oturduktan sonra bu koşu bu gezi ona eğlence



gibi geliyordu ama bizim ne aradığımızı bilmiyordu...

"Kardelen Karabaş, kardelen!..."

Öyle bir bağırmışım ki, sesim karşı tepeden yankılandı geri döndü:

"Kardelen!..."

İki kardeş, sanki kardelen, hemen karın altından başını çıkaracakmış gibi, "Ben buradayım, koşun bana," diyecekmiş gibi durmadan:

"Kardelen kardelen!" diye bağıırıyorduk...

Değirmenin orada da yoktu...

"Şu vadi Kardelen, dedim.

Orada da vardı..."

"Belki zamanı değildir..."

"Olsun, belki bir tanesi dedemin hatırı için başını çıkarmıştır. Dedemin koparmamızı istemediğini biliyordum, ama biz onu görürsek koparacağız. Dedeme sunacağız, dedem iyi olacak, gözlerini açacak, bize turna kuşlarının tesbih gibi dizilişini anlatacak..."

Ah, seslenmekle, bağırmakla kardelenler ortaya çıksa ya!.. Hayır hayır... Kardelen yok... Eğer şu koca kayanın ardında da yoksa...

Uf ne soğuk. Karlar bile üşüyor. Ama biz iki kardeş üşümüyoruz.

Dedeme kardelen bulacağız...

İşte koca kaya. İşte koca kayanın ardı... İşte orası...

"İşte burası, Kardelen burası..."

Sarı oya göz mü ediyor bize, ak yapraklar uçar gibi pır pır ederek "Buradayım" mı diyor? Evet evet, "Buradayım," diyor...

"Kardelen..."

"Abiciğim..."

Yanındaki sert karları tırnaklarımla kazımaya çalıştım. Kardelen titriyor, kardelen gülümsüyor, kardelen, "Kucaklayın, alın beni götürün dedenize," diyor...

Geliyoruz dedeciğim... Bizi bekle, açma şimdi gözünü. Biz aç deyince aç... Aç ve kardeleni gör... Çiçeğin gücünü gör...



Kentli ve karlı ş ir...



Fatih
Erdogan

Resim:
Dagistan
Cetinkaya



Pufpuf Ayı'nın Serüvenleri

Eşekçik'in Evi

A.A.Milne

Resimler: E.Shepard

Bir gün Pufpuf Ayı yapacak hiçbir bulamayınca bir şey yapmaya karar verdi ve Domuzcuk'un ne yaptığını öğrenmek için onun evine gitti. Orman dizboyu karla kaplıydı ve Pufpuf Ayı Domuzcuk'u şöminenin karşısında ayaklarını ısıtırken bulacağını sanıyordu. Oysa, kapısının açık olduğunu görüp çok şaşırdı. İçeriye baktı. Domuzcuk içerde de yoktu.

"Dışarda," dedi. "Hiç şüphe yok. İçerde değil. Hızlı düşünme yürüyüşüne kendi başıma çıkmam gerekecek."

Ama yine de çok çok emin olmak için kapıya birkaç kere vurdu ve Domuzcuk'tan gelmeyecek olan cevabı beklerken üşümemek için yerinde zıplamaya başladı. İşte o melodi aklına o sırada geldi. İyi bir

melodiydi bu. Herkese iyi şeyler söyleyen bir melodi.

*Kar yağıyor
usul usul*

Bidi bidi bom...

*Yağıyor yağıyor
usul usul*

Bidi bidi bom...

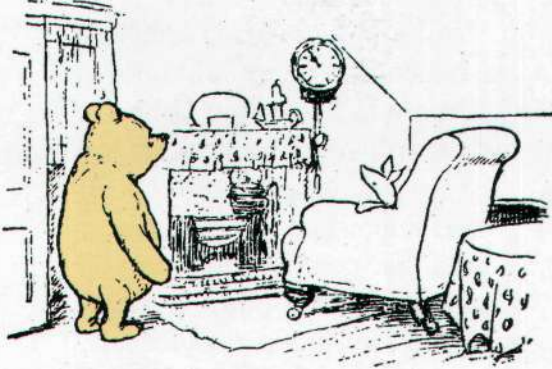
*Yağdıķça kar
Parmaklarım*

*donuyor donuyor
bilseniz nasıl*

Bidi bidi bom...

"Şimdi ne yapacağım," dedi Puf puf Ayı, "şunu yapacağım. Önce eve gidip saate bakacağım. Sonra üzerime bir şey giyeceğim ve Eşekçik'e gidip şarkımı söyleyeceğim."

Hemen evine koştı. kafası şarkısıyla öyle meşguldü ki ve kendini öyle çok Eşekçik'i görmeye hazırlamıştı ki, en sevdiği koltuğunda Domuzcuk'u oturmuş görünce uzun bir süre kafasını kaşıyıp kimin evinde olduğunu anlamaya çalıştı.



"Merhaba Domuzcuk," dedi.
"Dışarda olduğunu sanıyordum."

"Hayır," dedi Domuzcuk. "Dışarda olan sendin."

"Haa, doğru," dedi Puf puf Ayı.
"Zaten ben de birimizin dışarda olduğunu biliyordum."

Saate baktı. Saat haftalar önce on bire beş kala durmuştu.

"On bire geliyor," dedi Puf puf Ayı mutlulukla. "Ufak bir şeyler atıştırmak için tam zamanında gelmişsin." Sonra da kafasını dolaba soktu. "Birlikte dışarı çıkar mıyız?" dedi. "Eşekçik'e şarkımı söylemek istiyorum."

"Ne şarkısı Puf puf Ayı?"

"Eşekçik'e söyleyeceğim şarkı," dedi Puf puf Ayı.

Yarım saat sonra dışarı çıktıklarında saat hâlâ on bire beş kalayı gösteriyordu. Rüzgâr durmuştu ve kar taneleri havada çılgınlar gibi birbirini kovalamayı bırakmış, buldukları ilk yere usulca konup dinleniyorlardı. Bu yer bazen Puf puf Ayı'nın burnu oluyordu bazen de Domuzcuk'un kulakları oluyordu.

"Pufpuf Ayı," dedi çekinerek, çünkü Pufpuf Ayı'nın vazgeçtiğini düşünmesini istemiyordu. "Eve gidip şarkını biraz daha çalışmaya ne dersin? Yarın ya da başka bir gün Eşekçik'i bulur söylersin, ha?"

"Çok iyi fikir," dedi Pufpuf Ayı. "Şimdi yürürken bir yandan da çalışabilirim., ama eve gitmeye gerek yok çünkü zaten bu şarkı ev dışında söylenen bir kar şarkısı."

"Emin misin?" dedi Domuzcuk merakla.

"Tabii," dedi Pufpuf Ayı.
"Dinleyince göreceksin. Şöyle başlıyor: Kar yağıyor usul usul, bidi bidi bom..."





"Bidi bidi ne?" dedi Domuzcuk.

"Bom," dedi Puf puf Ayı. "Böyle daha hoş oluyor. Yağıyor yağıyor usul usul. Bidi bidi bom..."

"Az önce kar yağıyor demiştin?"

"Evet, ama o öncekiydi."

"Bidi bidi bomdan önce."

"O başka bir bidi bidi bomdu," dedi Puf puf Ayı. Kafası karışmıştı.

"Dur sana baştan söyleyeyim."

Ve baştan söyledi.

*Kar yağıyor
usul usul*

Bidi bidi bom...

*Yağıyor yağıyor
usul usul*

Bidi bidi bom...

*Yağdıkça kar
Parmaklarım*

*donuyor donuyor
bilseniz nasıl*

Bidi bidi bom...

İşte böyle söyledi ve bitirdiğinde Domuzcuk'tan bu şarkının, dışarda söylenmesi gereken kar şarkıları içinde şimdiye kadar duyduğu en iyi şarkı olduğunu söylemesini bekledi. Bu konu üzerinde dikkatle düşünen Domuzcuk şunları söyledi:

"Pufpuf Ayı, aslında kulaklar parmaklardan daha çok donuyor."

Bu arada Eşekçik'in yerine gelmişlerdi ve Domuzcuk'un kulakları hâlâ karlıydı ve çok yorulmuştu. Bir çamın kuytusuna girip oturdular. buraya kar gelmiyordu ama soğuktu. Üşümek için Puf puf Ayı'nın şarkısını tam altı kez söylediler. Domuzcuk bidi bidi bom bölümlerini söylüyordu, Puf puf Ayı da kalan bölümünü ve ikisi de ellerindeki dalları ağacın uygun yerlerine vurarak tempo tutuyorlardı.

Sonunda ısındılar ve yeniden konuşmaya başladılar.

"Düşündüm de," dedi Puf puf Ayı. "Ne düşündüm biliyor musun? Eşekçik'i düşündüm."

"Ne olmuş Eşekçik'e?"

"Yani, zavallı Eşekçik'in barınacak yeri yok."

"Doğru, yok."

"Senin evin var Domuzcuk. Benim de var ve evlerimiz gayet iyi. Christopher Robin'in de var. Başkuşun, Tavşan'ın ve Kanga'nın da evi var. Hatta Tavşan'ın

arkadaşlarının ve akrabalarının da eve benzer bir şeyleri var. Ama Eşekçik'in yok. İşte bunu düşündüm: Haydi Eşekçik'e bir ev yapalım."

"Bu, harika bir fikir," dedi Domuzcuk. "Ama nereye?"

"İşte tam buraya," dedi Pufpuf Ayı. "Tam bu ağacın dibine. Çünkü bu fikir burada aklıma geldi. Bu yere 'Pufpuf Ayı'nın Yeri' adını koyarız. Yapacağımız evin adı da 'Eşekçik'in Evi' olur."

"Gelirken bir yığın dal



görmüştüm," dedi Domuzcuk. "Onları kullanalım."

"Teşekkürler Domuzcuk," dedi Pufpuf Ayı. "Bu düşündüklerinin bize büyük katkısı olacak. İşte bu nedenle buranın adını bile değiştirebilirdim ama 'Pufpuf Ayı ve Domuzcuk'un Yeri' biraz fazla uzun bir ad olurdu, anlıyorsun beni değil mi? Haydi şimdi gidip o dalları alalım."

Gidip dalları taşıdılar.

Christopher Robin evde sıkılmıştı. Bütün gün Afrika'ya gidip gelmişti ve biraz da dışarı çıksam diye düşünürken kapısını kim çaldı

dersiniz: Bizim Eşekçik.

"Merhaba Eşekçik," dedi Christopher Robin. Kapıyı açıp dışarı çıktı. "Nasılsın?"

"Kar hâlâ yağıyor," dedi Eşekçik bezgin bir sesle.

"Evet."

"Donduruyor."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Eşekçik. "Ama yine de halimize şükredelim, çünkü epeydir deprem olmadı."

"Neyin var Eşekçik?"

"Hiç," dedi Eşekçik. "Hiçbir şeyim yok. Sahi buralarda ev ya da ona benzer bir şey gördün mü?"

"Nasıl bir ev?"

"Basbayağı ev işte."

"Kimin evi?"

"Benim. Yani daha doğrusu, benim içinde olmak isteyebileceğim bir ev. Ama tabii bu mümkün değil; bütün evlerin içinde olamam ya."

"Ama Eşekçik, doğrusu bilmiyordum. Yani hiç aklıma..."

"Bilmiyorum Christopher Robin. Gecenin üçünde kar yağmasa bile dışarılarının pek sıcak olmadığını söylemem mi gerekir yani?.. Aslına sana bir sır vereyim mi? Pek kimse bilmez ve bunu akıllarına bile getirmezler, ama sevgili Christopher Robin, sen bilsen iyi olur: Dışarıları çok çok çok SOĞUK."

"Eşekçik!"

"Sık sık kendime şunu söylüyorum:



Eğer çok çok üşürsem herkes üzülebilir. Ama beyinleri yok, yalnızca kürkleri var ve düşünmüyorlar ve ben bir altı hafta daha kar yağmaya devam ederse kendi kendime şunu söylemeye başlayacağım: 'Eşekçik gecenin üçünde pek de üşümüyor olamaz.' Ve olan olacak, işte o zaman da onlar üzülecek."

"Eşekçik," dedi Christopher Robin yine. Çok üzülmüştü.

"Seni kastetmiyorum, Christopher Robin," dedi Eşekçik. "Sen farklısın. Neyse şunu söylemek istiyorum ki ben kendime ormanda bir ev yaptım."

"Gerçekten mi? Harika!"

"En harika yanı şu ki," dedi üzgün bir sesle. "Bu sabah onu yapıp ayrıldığımda evim oradaydı. Oysa az önce yeniden gidip baktığımda yoktu. Tabii, talihsiz başıma başka ne gelebilirdi ki? Ama yine de bir sorayım dedim."

Christopher Robin hızla eve girdi ve şapkasını, çizmelerini ve paltosunu

giydi. "Hemen gidip bakalım," dedi Eşekçik'e.

"Bazen," dedi Eşekçik. "Evimizi alanlar, bazı parçalarını istemeyebilirler ve onları geri vermeyi kabul edebilirler. İşte bu nedenle belki de gidip..."

"Yürü," dedi Christopher Robin. Hızla ormana daldılar. Az sonra Eşekçik'in evinin olması gereken yerdediler.

"İşte," dedi Eşekçik. "Tek bir dal parçası bile bırakmamışlar. Tabii bolca kar bırakmışlar, doğrusu pek şikayet edemem."

Christopher Robin o sırada onu dinlemiyordu. Kulakları başka yerdedi.

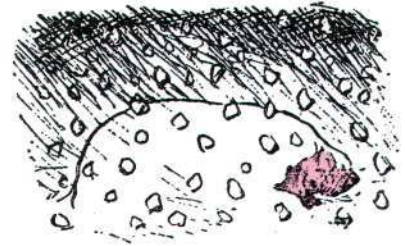
"Duyuyor musun?" dedi.

"Neyi? Herhalde biri halime gülüyordur."

"Dinle."

Dinlediler. Dinleyince de birinin homurtulu bir sesle karın usul usul yağdığını söylediğini duydular. Arada ince bir ses de "Bidi bidi bom" diyordu.

"Bu Pufpuf Ayı," dedi Christopher





Robin heyecanla.

"Olabilir," dedi Eşekçik.

"Ve Domuzcuk," dedi Christopher Robin yine heyecanla.

"Belki," dedi Eşekçik. "Ama aradığımız onlar değil ki, evimi çalanlar."

Şarkının sözleri birden değişti:

"Evi bitirdik," dedi homurtulu ses.

"Bidi bidi bom," dedi ince ses.

"Harika bir ev oldu."

"Bidi bom."

"Keşke benim olsaydı."

"Bidi bom."

"Pufpuf Ayı!" diye bağırdı Christopher Robin.

Şarkıcılar sustular.

"Christopher Robin bu," dedi Pufpuf Ayı.

"Dalları aldığımız yerde," dedi

Domuzcuk.

"Oraya gidelim," dedi Pufpuf Ayı.

Koşarak oraya gittiler.

"Heey, Eşekçik de burdaymış," dedi Pufpuf Ayı Christopher Robin ile kucaklaşırken. Sonra da Domuzcuk'a göz kırptı. Domuzcuk da ona. Sonra da, "İyi günler Eşekçik," dediler.

"İyi günler," dedi Eşekçik, her ikisine de. "Aslında pek de iyi mi bilmiyorum."

"Ne oldu?" dedi Pufpuf Ayı.

Christopher Robin onlara Eşekçik'in başına gelenleri anlattı. Pufpuf Ayı ve Domuzcuk onu dinlerken her ikisinin de gözleri büyüdükçe büyüdü.

"Evin neredeydi demiştin?" diye sordu Pufpuf Ayı.

"Tam hurdaydı," dedi Eşekçik.

"Dallardan mı yapmıştın?"

"Evet."

"Yaaa," dedi Domuzcuk.

"Ne?" dedi Eşekçik.

"Öylesine," dedi Domuzcuk endişeyle. Bir şey olmamış gibi davranmak için de alçak bir sesle "Bidi bidi bom," diye şarkı söylemeye başladı.

"Yani onun bir ev olduğundan emin misin?" dedi Pufpuf Ayı. "Yani evin tam burda olduğundan emin misin?"

"Tabii ki eminim," dedi Eşekçik ağzının içinden. "Bazılarında da hiç beyin yok."

"Ne söylemek istiyorsun Pufpuf Ayı?" diye sordu Christopher Robin?

"Şeyy..." dedi Pufpuf Ayı.

"Aslında..." dedi Pufpuf Ayı. "Gerçek şu ki..." dedi Pufpuf Ayı. İçinden bir ses bu açıklamanın pek yeterli olmadığını söylüyordu. Onun için yine Domuzcuk'a göz kırptı.

"Şöyle söyleyelim," dedi Domuzcuk. "Daha korunaklı."

"Ne daha korunaklı?"

"Ormanın öteki tarafı. Eşekçik'in evinin olduğu yer."

"Benim evim mi?" dedi Eşekçik. "Benim evim hurdaydı."

"Hayır," dedi Domuzcuk. "Öteki tarafta."

"Daha korunaklı ve sıcak."

"Ama..."

"Gel ve kendin gör," dedi

Domuzcuk ve yolu gösterdi.

"Birbirine bu kadar yakın iki evin olamaz, değil mi?" dedi Pufpuf Ayı.

Ormanın öteki tarafına geldiler. Eşekçik'in evi gerçekten güzel görünüyordu.

"İşte," dedi Domuzcuk.

Eşekçik eve girdi ve dışarı çıktı. Şaşkındı.

"İnanılmaz ama doğru," dedi. "Bu benim evim. Öteki tarafta kendi ellerimle yapmıştım, ama herhalde rüzgâr buraya sürükledi. İlginç olan da evimi gerçekten en güzel yere sürüklemiş olması."

"En güzel yer," dedi Pufpuf Ayı ve Domuzcuk aynı anda.

"Birazcık çabalayınca neler yapılmaz ki," dedi Eşekçik.

"Görüyorsunuz ya arkadaşlar, beynimle ve çok çalışma ile elde ettiğim sonuç. İşte ev böyle yapılır." Eviyle gurur duyuyordu.

Onu evinde bıraktılar. Christopher Robin Pufpuf Ayı ve Domuzcukla birlikte yemek yemek için eve döndü. Yolda ona yaptıkları korkunç hatayı anlattılar. Gülmelerini bitirince hep birlikte dışarda söylenen ker şarkısını birlikte söylediler. Bidi bidi bom bölümlerini yine Domuzcuk söyledi.

"Biliyorum, basit gelebilir," dedi ötekilere. "Ama herkes yapamaz bence."

(Türkçesi: F. Erdoğan)

Dostlarımız...

Kutup Ayısı

Kar konulu sayımızda tanıtacağımız en uygun hayvan herhalde ancak şu beyaz kürklü kutup ayısı olabilirdi. Karlı buzlu kutup bölgelerinde yaşayabilmeleri için tabii ki vücutlarında bizden farklı özellikler olmalıydı. Örneğin pençeleri. Kutup ayıları pençelerinin içlerinde de var olan tüyleri sayesinde buzda kaymadan yürümeyi başarabilmektedirler. Ağırlıkları 410-720 kg dolayındadır. Fokla ve balıkla beslenirler ve dişiler kışın 240-270 günlük bir gebelik döneminin ardından buz ya da kar içine açtıkları oyuklarda 1-4 (genellikle 2) yavru

doğururlar. Yavrular 10 ay ile iki yıl arasında değişen bir süre boyunca annelerinin yanından ayrılmaz. Çok iyi yüzücü olduklarından açık denizde bile uzun uzun yüzebilirler. Kutup ayıları özellikle Eskimolar tarafından postu yağı ve eti için avlanır. A vitamini bakımından zengin olan karaciğeri zehirleyici etkisinden ötürü yenmez.

Kutup ayıları 1973'ten beri uluslararası bir anlaşmayla koruma altına alınmıştır. Anlaşma uyarınca yalnızca yöre halkı tarafından, geleneksel silahlar kullanılarak avlanabilmektedir.



Hava Nasıl Olacak?

Arslan Kerem Dölarslan

Tavşancık, havuçlarına su verdi, çiçeklerini okşadı, bahçesini temizledi. İşler biter mi hiç?

Çok yorulmuştu. İçinden, "Bir an önce yatsam," diyordu. Gelgelelim, işi bitmemişti. Bahçe duvarına gitti, eliyle iki kez vurdu:

Tak... Tak...

Sonra, bahçe kapısına koştu:

Tak... Tak...

Bunu hep yapardı. "Tak tak yapmazsam, yağmur yağar, sel gelir, evim su altında kalır," derdi.

Gene bir gün, bahçesinde çok

Resimler: Yasemin Erim

çalıştı. Uyku gözünden akıyordu.
Evine girdi. Ellerini yıkadı, yatağına
uzandı. Tam uyuyacaktı ki, birden
sıçradı:

Eyvah! Tak tak yapmadım!

Fırtına gibi bahçeye çıktı. Duvara
gitti:

Tak...Tak...

Kapıya koştu:

Tak... Tak...

Duvara gitti:

Tak... Tak...

Bir yandan da
söyleniyordu:

Nasıl unuttum? Ne
olacak, şimdi?

O sırada, bilgin
tavşan yoldan
geçiyordu. Elinde
kitaplar, haritalar...

"İyi akşamlar
tavşancık," dedi.
"Ne yapıyorsun,
öyle?"

Tavşancık,
ara vermeden
tak tak
yapmayı
sürdürüyordu:

"Bulutlar
gelecek, kara
kara...

Şimşekler
çakacak, gümbür
gümbür...

Yağmur yağacak,

şakır şakır... Karlar yağacak...

Sular taşacak, gürül gürül..."

Bilgin tavşan güldü:

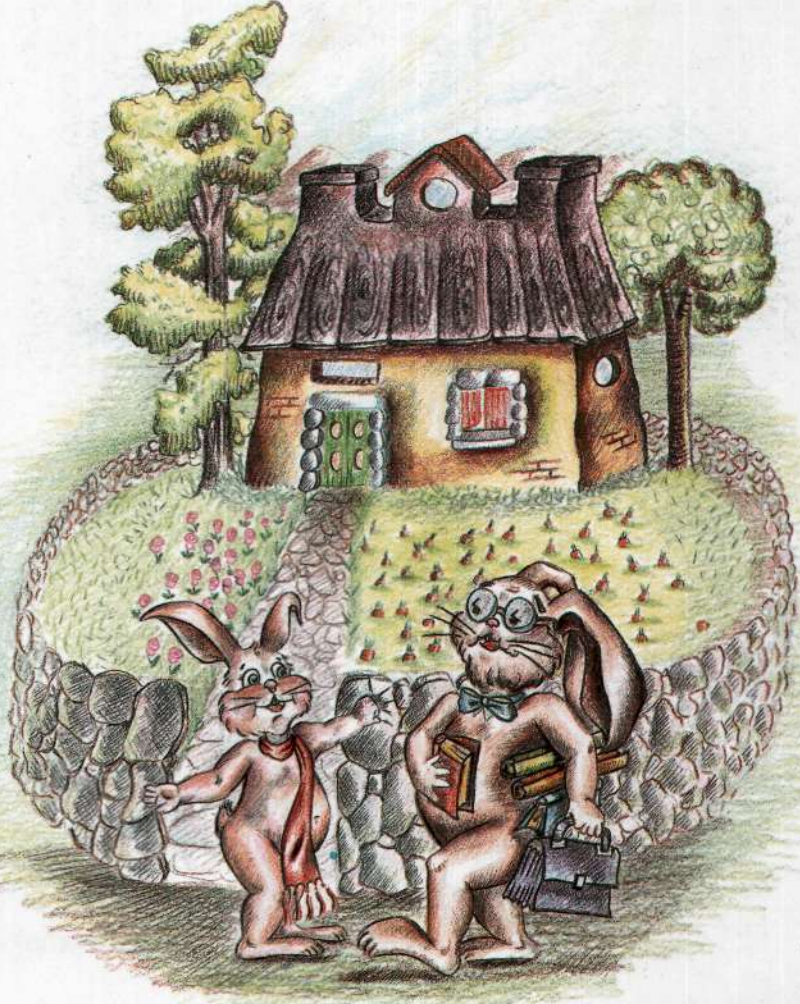
"Hesapladım.... Yarın hava güneşli
olacak."

Tavşancık, bilginin duymadı bile...

Tak... Tak... '

Tak... Tak...

Sonunda, yorgunluktan uyuyakaldı.
Duvarın dibinde horladı, sabaha





dek...

Gün doğdu, pırıl pırıl... Bir ara, bulutlar geldi. Yağmur yağdı. Ama kahramanımızın korktuğu kadar değil. İnce ince... Birkaç damla... Sonra,

güneş açtı, şıkır şıkır...

Yağmur damlalarından biri, tavşancığın yanına düşmüştü. Uyandı, tavşancık.

"Anlaşılan, yağmur epey yağmış," dedi kendi kendine.

"Havuçlarım! Güllerim! Evim!"

Telaşla kalktı. Bahçesini kolağan etti. Havuçlar sağladı. Çiçekler de... Evine de bir şey olmamıştı.

Karar verdi: Bundan böyle tak tak yapmayacaktı. Akşam olunca, bilgin tavşanın kapısını çaldı:

"Yarın hava nasıl olacak?"

"Fırtına kopacak," dedi bilgin tavşan.

"Çiçeklerini naylonla ört... Kapını kilitle...

Pencerelerini sıkıca kapa..."

Tavşancık evine koştu. Bilginin söylediklerini bir bir yaptı. İçi rahat etti. Artık yatabilirdi. Başını yastığa koyar koymaz uyudu, mışıl mışıl...

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

"Evet, görme yeteneğimizle ilgili olduğunu söylemek yanlış olmaz," der demez Acar'ın sesi duyuldu:

"Yani sen de... Aradan bir ay geçmiş, pardon bir yıl geçmiş, sen kaldığın yerden cümlele devam ediyorsun. Düşünsene önceki sayı 1998'deydi şimdi biz 1999'dayız. Okurlarımız bir yıl önceki bilim oyununun konusunu nasıl hatırlasın? İnsan şöyle söze girerken çaktırmadan hatırlatıcı bir iki cümle de etmez mi?"

E, haklıydı tabii, ama şu "Bir yıl geçti," sözü pek içime sinmedi aslında. Çünkü Aralık sayımızla Ocak sayımız arasında yalnızca 20 gün var, bir yıl değil. Neyse, Aralık sayımızda Hokus Pokus Acarus bir gösteri yapmıştı. Dans eden oyun kartları. Bunun sırrı kadınlarla ilgiliydi.

"Kadınlarla mı?"

"Evet kadınlarla..."

Kadın konusu Acar'ı pek açmamıştı. O daha çok Osmanlı padişahlarının isimleriyle gezegenlerin ağırlığı ve sıcaklığı hakkında konuşmayı seviyordu.

"Kadınların en çok kullandığı şeylerden biri ne sence?"

"Gözyaşı," dedi Acar. Söylediği pek yabana atılmazdı, ama benim istediğim cevap değildi.

"İpek veya naylon kadın çorabı!"

"Doğru," dedi Acar. "Ama bunun konumuzla ne ilgisi var?"

"Var, çünkü oyun kartlarına hareket vermekte kullandığın görünmez ipliğimizi oradan elde ettik."

"Nasıl?"

"Çok kolay. Bu tür çoraplar bildiğin gibi çok ince ipliklerden dokunur. Bu iplikler öyle incedir, öyle incedir ki, tek birini eline aldığında kolay kolay göremezsin. İşte bu tür bir ipliği çoraptan çekerek elde ettikten sonra, oyun kartlarının arasından geçirdik ve iki taraftan sabitleştirdik. Sen de elindeki çubuğu ipliğe değdirdikçe iplik, kartları harekete geçirdi."

"Yani ben aslında kendi sihir yeteneklerimle hareket ettirmedim kartları öyle mi?"

"Eh, pek sayılmaz. Ama senin de sihircilik konusunda yetenekli olduğunu kabul etmek zorundayım. Gösterin başarılıydı. Yani ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

"Nasıl yani?"

"Ne nasıl yani?"

"Ateş olmayan yerden duman çıkmaz dedin de... Az önce dolaptan çıkardığın buz kalıplarından duman çıkıyordu. Söyler misin ateş olmadığını göre bu duman neyin nesiydi, ha?"

İşte bunu beklemiyordum. Bir yolunu bulup söyleşimizi bir soruyla bitirmeyi tasarlıyordum, ama bu aklıma gelmemişti. Bana yardım edin.



Fatih Erdoğan

KRALİÇENİN LİMONLU ÇAYI

ÇOCUKTUM LIFACIKTIM.
KARIN ALTINDA DURDUM.



KAR ÜSTÜME YAĞDI



YAĞDI ...



YAĞDI ...



BUZDAN BİR EL BENİ ALDI.

ÇAY FİNCANININ
İÇİNE ATTI.

"ÇAYIMI TEK ŞEKERLİ İÇERİM!"
DEDİ KARLAR KRALİÇESİ

"AMA HANI
BUNUN
LİMONLU?"

BİR ÇAY KAŞIĞIYLA KAÇTIM
BUZDAN SARAYDAN...

SONRA ÜSTÜMEDEKİ KARLARI SİLKELEYİP
EVE, LİMONLU ÇAY İÇMEYE GİTTİM...

•FATİHERDOĞAN•

BİR KİTAP BİR YAZAR

SELMA ERDOĞAN



Tipi

Yazan: Turgut Erbek

Resimleyen: Cemalettin Güzeloglu

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 1998

20x11 sm. Birinci hamur kağıda. 135 sayfa.

Kars'ın bir köyünde geçen karlı tipili bir olayın öyküsü. Okula gitmek üzere yola çıkan öğrencilerden üçü geride kalır. Bir süre dere kıyısında oyalanırlar. Ali çantasının üzerine oturup kaymak ister. Bunu başarır da, ama kendini derenin içinde bulduğu yetmiyormuş gibi, çantasını da karların içinde kaybeder. Uzun uzun ararlar. Ali çantayı bulmadan gitmek istemez, çünkü daha önce de çantasını kaybetmiştir ve babasından bu yüzden dayak yemiştir. Gittikçe

artan tipiye rağmen aramayı sürdürürler ve çok geçmeden bulundukları yeri ve gidecekleri yönü bulamaz hale gelirler. Ali'nin bacakları ıslandığı için donmak üzeredir ve kurt ulumaları da epey yakınlardan gelmektedir artık.

Öğretmen de onların gelmemiş olmalarından dolayı endişelidir. Biraz daha bekledikten sonra göz gözü görmez tipiye rağmen yola koyulmaya karar verir.

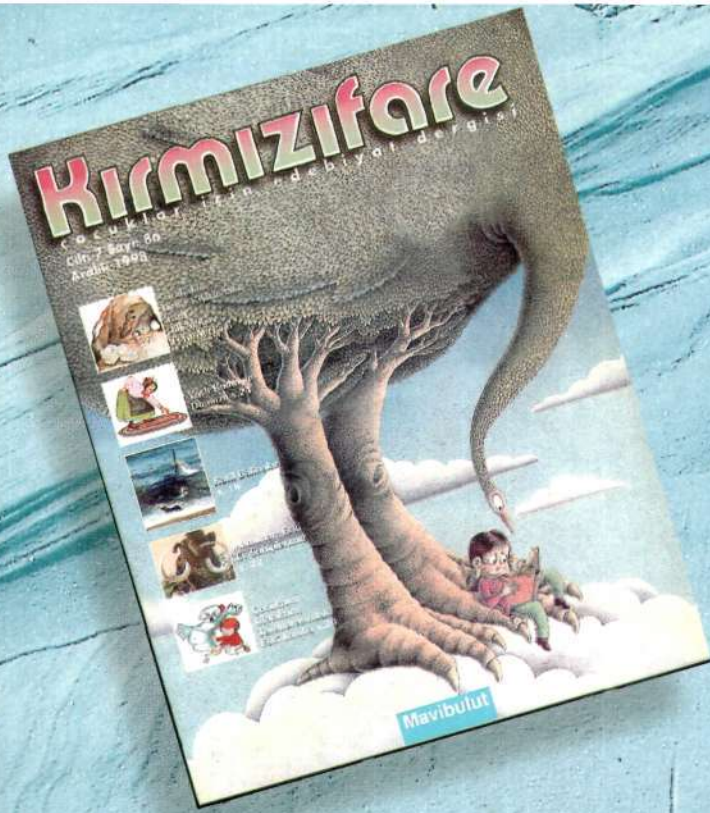
İş Bankası'nın düzenlediği yarışmaya katılan eserler arasından bir bölümü banka tarafından geçen yıl basılmıştı. **Tipi** işte bu romanlardan biridir. Özellikle köy gerçeğinden uzak kentli çocuklar için, bir başka köydeki okula gitmek için köy çocuklarının doğayla vermek zorunda olduğu mücadele ilginç gelebilir.

Yazar Turgut Erbek, 1959 yılında Kars'ın Arpaçay ilçesine bağlı Dilan (Sulakbahçe) köyünde doğmuştur. Köyünde ilkokul olmadığı için 2 yıl komşu köydeki okula gidip gelmiştir. Yazarın 15 çocuk oyunu yayımlanmıştır. Halen TRT İzmir Bölge Müdürlüğünde çalışmaktadır.



Aboneliklerini yenileyerek ücretsiz fotoğraf
baskılı tişörtlerini alan abonelerimiz:





İz bırakır...

Bilgi: 0212-252 63 75

ISSN 1300-3291-1-4

